

Memoriał solidarnego rozwoju wiedzy

*Uzgodniony w dniu 6 grudnia 2016 przez inicjatorów Porozumienia o współpracy
dla pilotażowego wprowadzenia pojęć i instytucji przydatnych do samokształcenia w rodzinie.*

Sprawiedliwe wykorzystanie pożytków z nowoczesnych technologii wymaga powiązania solidarności międzypokoleniowej nowymi metodami edukacji. Pozwolą one na rozwój kompetencji społecznych koniecznych do samodzielnego podnoszenia dobrostanu zdrowia i dobrobytu materialnego.

Polityki społeczne winny w pierwszej kolejności wesprzeć rozwój tych kompetencji u osób posiadających potencjały moralnej odpowiedzialności do pracy dobroczynnej. Naturalnym spoiwem kompetencji tej pracy, jest samokształcenie w wielopokoleniowych kontaktach rodzinnych.

Przewodnikami w tej praktyce solidarnego rozwoju wiedzy powinni być nestorzy, wspomagani pomocniczo przez szkoły i inne instytucje kultury. Będzie to naturalne wykorzystanie potencjału doświadczenia dla przyszłości.

Sądzymy, że wprowadzenie obyczajów wielopokoleniowego samokształcenia w rodzinie rozpocznie się od zagadnień profilaktyki i rehabilitacji medycznej. Tu solidarność międzypokoleniowa jest wyrazem obowiązku, tu najdokładniej widać korzyści z samopomocy zdrowia.

Dlatego od kilku lat przygotowujemy w Krakowie różne elementy organizacyjne dla wsparcia domowej edukacji pracy solidarnej, określanej łącznie metodą Pedagogiki solidarności.

Pedagogika solidarności

Przyjęcie samokształcenia w rodzinie jako paradygmatu systemu usług społecznych pozwoli na powiązanie trzech procesów zmian społecznych: humanizacji edukacji (systemu oświaty), humanizacji medycyny (systemu ochrony zdrowia) i humanizacji ekonomii (systemu gospodarczego). Wszystkie one opierają się na zasobach PRACY DOBROCZYNNIEJ.

Propozycję nowej metody uczenia pozwalającej na powiązanie zamierzeń i rezultatów zajęć edukacyjnych prowadzonych w szkołach i innych instytucjach kultury, z zamierzeniami i rezultatami zajęć edukacyjnych prowadzonych w domach, określiliśmy terminem PEDAGOGIKI SOLIDARNOŚCI.

Narzędziowym integratorem tych zajęć edukacyjnych, są prowadzone przy wsparciu państwa instytucje POKOLENIOWYCH REJESTRÓW ZDARZEŃ, zakładanych indywidualnie dla każdego członka rodziny. Osobowym integratorem tych zajęć edukacyjnych SAMOKSZTAŁCENIA W RODZINIE są Nestorzy, wspierani pomocniczo przez OŚRODKI PEDAGOGIKI NESTORÓW.

1. PRACA DOBROCZYNNA

Znaczenie postawy gotowości do podejmowania pracy w warunkach gospodarki opartej na wiedzy, wskazuje na potrzebę traktowania godności pracy (pracodzielności), jako piątej cnoty kardynalnej cywilizacji łacińskiej. Postawa ta sprzyjać powinna odpowiedzialności w wykonywaniu zarówno pracy zarobkowej jak i pracy dobroczynnej.

Społeczny potencjał pracy dobroczynnej tworzą: powodowane poczuciem solidarności formy (1) pracy solidarnej wykonywanej dla zaspokojenia potrzeb swoich bliskich, (2) pracy organicznej wykonywane również nieodpłatnie dla dobra wspólnoty oraz (3) pracy socjalnej opłacanej przez wspólnotę dla zaspokojenia potrzeb opiekuńczych.

Najlepsze warunki do podejmowania pracy dobroczynnej mają osoby starsze, uwolnione z obowiązków rywalizacji o pozycje społeczne i o zasoby materialne.

2. SAMOKSZTAŁCENIE W RODZINIE

Powiązanie wiedzy i umiejętności, z konieczną dla pracy dobroczynnej postawą odpowiedzialności, wymaga międzypokoleniowego mobilizowania motywacji dla pokonywania trudu obowiązków pracy. Praktyczną formą tej mobilizacji jest samokształcenie w rodzinie umiejętności gospodarowania czasem i zasobami dla zaspakajania potrzeb.

Te rodzinne praktyki solidarnego rozwoju wiedzy, powinny stać się podstawą wszystkich usług i polityk społecznych. Nie tylko kierunkujących zmiany w systemie oświaty na wprowadzanie nowych metod wsparcia domowego wychowania, ale i oddziaływującym na zadania wszystkich innych instytucji kultury.

Na szkoły, kluby sportowe, ośrodki kultury, muzea czy placówki medyczne.

3. POKOLENIOWE REJESTRY ZDARZEŃ

Skuteczność wykorzystania informacji z otwartych zasobów wiedzy do samokształcenia w rodzinie i do innych form edukacji przez całe życie, wymaga konsekwentnego uzupełniania osobistych cyfrowych zasobów pamięci o zdarzenia dotyczące naszego życia. Zdarzeń obejmujących zarówno zagadnienia dobrostanu zdrowia (tematyka samopomocy zdrowia), zagadnień wspólnych wartości (tematyka samorządności obywatelskiej) jak i zagadnienia dobrobytu materialnego (tematyka przedsiębiorczości gospodarczej) .

Użyteczność tych informacji zależeć będzie od skłonności konkretnej osoby do podejmowania odpowiedzialności samopomocy zdrowia, samorządności obywatelskiej i przedsiębiorczości gospodarczej, oraz do solidarnego wsparcia tego wysiłku, jakie powinna ona uzyskiwać od swoich bliskich. Dlatego w przypadku najmłodszych oraz najstarszych członków społeczeństwa, czyli w przypadku pokoleń o ograniczonej sprawności w obowiązkach starannego rejestrowania tych zdarzeń, należy przewidzieć że właściwym dla posiadania dostępu i obowiązków organizacyjnych wobec Rejestru zdarzeń junior (pokolenie najmłodsze) oraz wobec Rejestru zdarzeń nestor (pokolenie najstarsze) będzie pokolenie seniorów.

4. OŚRODKI PEDAGOGIKI NESTORÓW

Wskazanie na nestorów jako przewodników we wprowadzaniu nowych metod samokształcenia w rodzinie, wynika z nakładania się efektów kilku zjawisk.

Pierwszym jest, wynikający z właściwego dla gospodarki opartej na wiedzy, zwyczaj edukacji przez całe życie. Drugim to wynikające z postępów w medycynie, wydłużanie się okresu życia osób starszych. Efektem tych zjawisk jest konsekwentne wprowadzanie do polityk społecznych wspólnot samorządowych różnych form aktywizacji osób starszych takich jak: uniwersytety trzeciego wieku, centra aktywności seniorów czy gminne rady seniorów.

Propozycja wykorzystania pracy dobroczynnej i kompetencji społecznej nestorów dla wsparcia rodziców w wychowaniu, uwzględnia dodatkowo potrzebę prowadzenia cyfrowych rejestrów zdarzeń dla samodzielnego korzystania z nowoczesnych technologii w ochronie zdrowia. Praktyczne prowadzenie i wykorzystywanie tych zasobów informacji w każdym z trzech okresów życia będzie różne, ale muszą one być ze sobą powiązane merytorycznie i technologicznie.

Ta konieczność klarownego zróżnicowania trzech okresów życia człowieka, jest powodem wprowadzenia dla pokolenia najstarszego terminu „NESTOR”, w odróżnieniu od terminu „SENIOR” przynależnego w języku kultury fizycznej pokoleniu w okresie życia następującym bezpośrednio po okresie życia pokolenia „JUNIOR”.

Kraków, 6 grudnia 2016.

Inicjatorzy Porozumienia o współpracy:

Andrzej Głowacz
Andrzej Madej
Lech Madej
Jacek Marszałek
Karol Oleksy
Leszek Tytko